

CUPRINS

MASA CRITICĂ
7

UN PREZENT MAI AMPLU
21

ESTE VORBA DESPRE ENERGIE
39

LUPTA PENTRU PUTERE
64

MESAJUL MISTICILOR
85

LUMINĂ ASUPRA TRECUTULUI
112

PE FIRUL LUCRURILOR
137

ETICA INTERPERSONALĂ
163

VIAȚA CARE VA URMA
197

MASA CRITICĂ

Am ajuns la restaurant și am parcat. Apoi m-am lăsat pe scaun un moment, gândindu-mă. Știam că Charlene era deja înăuntru, așteptând să vorbim. Dar de ce? Nu mai auzisem nici un cuvânt despre ea de șase ani. De ce să apară acum, chiar când m-am hotărât să mă ascund în pădure o săptămână?

Am ieșit din camionetă și am pornit spre intrare. În spatele meu, ultima strălucire a apusului se scufunda, aruncând reflexe aurii peste parcare udă. Totul fusese bine udat de ploaie cu o oră în urmă, în timpul unei scurte furtuni, iar acum seara de vară era proaspătă și răcoroasă și aproape ireală în lumina palidă. O jumătate de lună stătea atârnată deasupra întregului peisaj.

Cum mergeam spre intrare, imagini din trecut, cu Charlene, îmi treceau prin minte. Era tot atât de frumoasă, tot atât de energică? Cum o fi schimbat-o timpul care a trecut? Ce trebuia să cred eu în legătură cu manuscrisul de care mi-a povestit – o scriere veche, găsită în America de Sud, despre care de-abia aștepta să-mi povestească?

„Am vreo două ore libere, între două avioane”, îmi spusese la telefon. „Putem să ne întâlnim, să cinăm împreună? O să-ți placă la nebunie manuscrisul ăsta. E genul de mister care te atrage...”

Genul de mister care mă atrage... Ce vroia să spună cu asta?

Restaurantul era plin de-a binelea. Mai multe perechi așteptau eliberarea unei mese. Gazda mi-a spus că Charlene era deja la masă și m-a îndreptat spre o terasă care se afla deasupra sălii principale de mese.

Urcând cele câteva scări care duceau acolo, am băgat de seamă mulțimea care înconjura una dintre mese. Printre oamenii aflați acolo erau și doi polițiști. Deodată, polițiștii s-au întors și au trecut în fugă pe lângă mine. Cum aproape imediat mulțimea a început să se împrășteie, am văzut și eu ce fusese în centrul atenției: o femeie care stătea la masă... Charlene!

M-am grăbit spre ea.

– Charlene, ce s-a întâmplat?

A întors capul spre mine cu o expresie zeflemitoare și trufașă, cu zâmbetul ei binecunoscut. Părul ei părea să fie puțin diferit, dar fața-i era exact așa cum mi-o aminteam: cu trăsături mici și delicate, cu o gură generoasă, cu ochi mari, albaștri.

– N-o să-ți vină să crezi, a spus. Îmbrățișează-mă prietenește. Acum câteva minute m-am dus în sala de așteptare și cineva mi-a furat valiza în timpul cât am lipsit.

– Ce era în ea?

– Mai nimic, doar câteva cărți și revistele pe care le-am cumpărat pentru călătorie. Ce prostie! Cei de la mesele vecine mi-au spus că omul acela a intrat, a luat pur și simplu valiza și a plecat cu ea. Polițiștii i-au luat toate semnalmentele și au spus că vor căuta în tot aeroportul.

– Poate că ar trebui să-i ajut.

– Nu, nu. Las-o așa. N-avem prea mult timp, și vreau să vorbesc cu tine.

Am acceptat și ne-am așezat la masă. Chelenerul s-a apropiat cu meniul, am văzut ce oferea, am făcut și comanda... Apoi am discutat vreo zece-cincisprezece minute generalități. Am încercat să minimalizez izolarea pe care mi-o auto-impusesem, dar Charlene m-a prins: deveneam vag. S-a aplecat spre mine și mi-a zâmbit din nou.

– Prin urmare, ce *anume* se întâmplă cu tine? m-a întrebat.

Am privit-o direct în ochi, la fel de intens cum mă privea și ea.

– Vrei toată povestea pe loc, acum și imediat, așa-i?

– Ca întotdeauna, a spus ea.

– Ei bine, adevărul e că mi-am luat ceva timp liber, așa, numai pentru mine, și stau la lac. Am muncit mult, dar acum mă gândesc să-mi schimb cursul vieții.

– Îmi aduc aminte de poveștile tale despre lac. Credeam că tu și sora ta ați fost nevoiți să-l vindeți până la urmă.

– Nu, încă nu, dar impozitul pe proprietate ne sufocă. Pământul e aproape de oraș, și impozitele nu fac decât să crească mereu.

M-a aprobat, cu o ușoară mișcare a capului.

– Îmi pare că ești la fel de agitat ca toată lumea.

– Cam așa ceva, am spus. Dar de ce mă întrebi?

– Scrie în Manuscris.

Într-un moment de liniște, am privit-o fix.

– Povestește-mi despre manuscris, am spus.

S-a lăsat pe speteaza scaunului, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile, și apoi m-a privit din nou în ochi.

– Ți-am spus cred, mai devreme, la telefon, că am plecat de la ziar acum câțiva ani și m-am alăturat unui grup de cercetători care studiază pentru ONU schimbările culturale și demografice. Ultima mea misiune a fost în Peru.

Cât am stat acolo, lucrând la Universitatea din Lima, am auzit zvonuri despre un manuscris vechi, recent descoperit, dar nimeni n-a putut să-mi ofere detalii, nici măcar departamentele de arheologie și antropologie. Când am contactat autoritățile guvernamentale, acestea au negat că ar cunoaște ceva în legătură cu acest subiect. Cineva, care nu cunoștea nimic în mod direct despre Manuscris, mi-a spus că guvernul se străduia de fapt să facă să dispară acest document, din diferite motive. Mă cunoști, a continuat ea, sunt o fire curioasă. Când misiunea mea s-a terminat, m-am hotărât să mai rămân acolo câteva zile, să văd ce mai pot afla. La început, fiecare fir pe care l-am urmat părea să ducă spre un drum înfundat, dar mai încolo, pe când luam prânzul într-o cafenea din afara Limei, am observat că un preot se tot uita la mine. După câteva minute a venit spre mine și mi-a spus că mă auzise mai devreme, în ziua aceea, întrebând despre Manuscris. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar a acceptat să-mi răspundă la câteva întrebări.

A ezitat o secundă, privindu-mă cu aceeași intensitate.

– El a spus că Manuscrisul datează cam din anul 600 î.Hr. și că prezice transformări uriașe în societatea omenească.

– Începând de când? am întrebat.

– Începând cu ultimele decenii ale secolului al douăzecilea.

– Acum?!

– Chiar acum.

– Și ce fel de transformări ar trebui să se întâmple? am întrebat.

Ea a părut stânjenită pentru un moment, apoi, cu o efortare, a spus:

– Preotul mi-a vorbit despre un fel de renaștere a conștiinței, care va începe foarte încet. Nu este de natură religioasă, dar e spirituală. Vom descoperi ceva nou despre viața omului pe această planetă, despre semnificația existenței noastre și, spunea preotul, această cunoaștere va modifica dramatic cultura omenirii.

S-a oprit puțin, apoi a adăugat:

– Preotul mi-a spus că Manuscrisul e împărțit în mai multe părți, sau capitole, fiecare fiind dedicat unei anume Viziuni asupra vieții, unui anume gen de intuiție. Manuscrisul prezice că în această perioadă ființele umane vor începe să aibă și să înțeleagă aceste intuiții în mod secvențial, una

după alta, și astfel ne vom schimba din ceea ce suntem într-o cultură complet spiritualizată pe Pământ.

Am dat din cap, ridicând puțin sceptic din sprâncene.

– Și tu chiar crezi toate astea?

– Ei bine, a spus ea, eu cred...

– Uită-te în jur! am întrerupt-o, arătând spre mulțimea care stătea la mese în încăperea de sub noi. Asta-i lumea adevărată. Vezi ceva schimbându-se aici?

Exact când spuneam aceste cuvinte, o replică furioasă spusă la una din mesele alăturate a ajuns până la noi. N-am înțeles cuvintele, însă intensitatea vocii s-a auzit în întreaga încăpere, provocând o tăcere adâncă. Am crezut că era vorba despre un alt furt, dar apoi mi-am dat seama că nu era decât o ceartă. O femeie de vreo treizeci de ani se ridicase în picioare și îl privea cu indignare pe bărbatul așezat la masă, în fața ei.

– Nu! a strigat. Problema e că relația asta nu merge așa cum vreau eu. Înțelegi? Nu merge!

S-a îndreptat, și-a împăturit șervetul pe masă și a ieșit din sală.

Charlene și cu mine ne-am privit unul pe altul, surprinși de ieșirea aceasta, întâmplată chiar în momentul în care vorbeam de oamenii din încăperea de sub noi. Într-un sfârșit, Charlene a arătat cu capul spre masa la care bărbatul rămăsese singur și a spus:

– Iată lumea reală care se schimbă.

– Cum? am întrebat, neînțelegând încă.

– Transformarea începe cu Prima Viziune, și după cum a spus preotul, această intuiție iese la suprafață în mod inconștient, la început, ca o profundă agitație.

– Agitație?

– Da.

– Și ce căutăm?

– Asta e! La început nu prea știm. Conform Manuscrisului, începem să percepem străfulgerări dintr-un tip de experiență alternativă... Momente din viața noastră în care ne simțim oarecum diferiți, mai inspirați, mai intenși. Dar nu știm nici ce este această experiență, și nici cum să o facem să dureze mai mult, iar când se termină ne simțim nesatisfăcuți și obosiți de o viață care devine din nou banală.

– Crezi că această agitație era în spatele furiei acelei femei?

– Da. E și ea ca noi toți. Toți căutăm mai multă împlinire în viața noastră, și nu ne împăcăm cu întâmplările care par să ne doboare. Această

căutare neobosită a fost în spatele atitudinii de *mai întâi eu*, care a caracterizat deceniile trecute, și care ne afectează pe toți, de la Wall Street, până la găștile de cartier.

M-a privit ținând:

– Și când e vorba de relații, pretindem atât de mult încât aproape că le facem imposibile.

Remarca ei mi-a adus în memorie ultimele mele două relații. Amândouă au început cu mare intensitate, și tot amândouă, într-un an, s-au oprit. M-am uitat din nou spre Charlene, care aștepta, răbdătoare.

– Ce facem din relațiile noastre amoroase? am întrebat.

– Am vorbit multă vreme cu preotul pe această temă, mi-a răspuns ea. Mi-a spus că atunci când ambii parteneri cer prea mult, când fiecare se așteaptă ca celălalt să vină în lumea lui și să fie întotdeauna acolo, cu preocupările lui, inevitabil apare o luptă între egouri.

Cuvintele ei m-au atins din plin. Ultimele mele relații au degenerat într-adevăr într-o luptă pentru putere. În ambele situații ne-am găsit în conflict cu programarea timpului. Ritmul a fost prea rapid. Aveam prea puțin timp pentru punerea de acord a intențiilor legate de ceea ce urma să facem, unde să mergem, ce interese să urmărim. Și aceste intenții erau mai mereu diferite. Până la urmă, problema care nu s-a rezolvat niciodată a fost: cine să conducă, să hotărască o direcție, măcar pentru o zi.

– Din cauza acestei lupte pentru comandă, a continuat Charlene, Manuscrisul spune că va fi foarte greu să stai cu aceeași persoană o perioadă de timp, lungă sau scurtă.

– Nu pare un lucru prea spiritual, am remarcat.

– Asta i-am spus și eu preotului, mi-a replicat ea, dar el mi-a zis să nu uit că atâta vreme cât majoritatea bolilor recente ale societății își au rădăcina în această agitație și căutare neobosită, problema este temporară și va avea un sfârșit. În final, devenim conștienți de ceea ce căutăm cu adevărat și de ceea ce înseamnă o experiență mai împlinită. Și când prindem ideea în întregul ei, am atins Prima Viziune.

Între timp a venit chelnerul cu cina și am tăcut câteva minute, gustând fiecare din mâncarea celuilalt, în timp ce el turna vinul în pahare. Charlene mi-a zâmbit, și câteva cute simpatice i-au brăzdat năsul, în timp ce se întindea peste masă, ca să ia o bucată de somon din farfuria mea. Mi-am dat seama cât de bine mă simțeam în compania ei, cât de firesc era totul.

– Bine, am spus. Care este experiența pe care o căutăm? Care este Prima Viziune?

Ea a ezitat, neștiind cum să înceapă.

– Greu de explicat, a spus. Dar preotul a formulat-o cam așa: Prima Viziune apare atunci când devenim conștienți de *coincidențele* din viața noastră.

S-a aplecat spre mine.

– N-ai avut niciodată vreo impresie sau intuiție despre ceva ce vroiai să faci? Despre cursul pe care vroiai să-l ia viața ta? Și să te întrebi cum s-ar putea întâmpla? Apoi, după ce aproape că ai uitat de asta și te concentrezi asupra altor lucruri, dintr-o dată întâlnești pe cineva, citești ceva sau mergi undeva, și ești condus exact către ocazia pe care o doreai. Ei bine, a continuat, după părerea acelui preot coincidențele de acest fel se întâmplă tot mai frecvent și atunci când se întâmplă ne izbesc, fiind mai mult decât ne puteam aștepta de la o șansă oarecare. Apar ca predestinate, programate, ca și cum viața ne-ar fi condusă de o forță inexplicabilă. Experiența induce un sentiment al misterului, al aventurii și, prin urmare, ne simțim mai vii. Preotul mi-a spus că aceasta este experiența pe care o cunoaștem într-o străfulgerare, și pe care încercăm să o manifestăm apoi tot timpul. Cu fiecare zi, tot mai mulți oameni se conving că această mișcare misterioasă e reală și că înseamnă ceva, că există ceva care se întâmplă dincolo de viața obișnuită, de fiecare zi. Această conștiență este Prima Viziune.

S-a uitat la mine, așteptând, dar eu n-am spus nimic.

– Nu vezi? a întrebat. Prima Viziune e o reconsiderare a misterului care înconjoară viețile noastre pe această planetă. Trăim aceste coincidențe misterioase și, chiar dacă nu le înțelegem încă, știm că ele sunt reale. Simțim din nou, ca în copilărie, că există o altă față a vieții, pe care încă n-am descoperit-o, că există alte procese care se desfășoară în spatele scenei.

Charlene se aplecase mai mult spre mine, gesticulând în timp ce vorbea.

– Ești într-adevăr prinsă de toate astea, nu-i așa? am întrebat.

– Îmi amintesc, a replicat ea cu asprime, că erau vremuri în care și tu vorbeai despre acest gen de experiențe.

Acest comentariu m-a cutremurat. Avea dreptate. A existat o perioadă în viața mea când am trăit asemenea coincidențe și am încercat să le înțeleg din punct de vedere psihologic. Dar undeva, pe drum, vederile mele s-au schimbat. Am început să tratez percepțiile de acest fel drept imature și nerealiste, dintr-un motiv sau altul, și cu timpul am încetat să le mai observ.

Am privit-o direct pe Charlene și am spus, cu un aer defensiv:

– Pe atunci citeam probabil filozofie orientală sau cine știe ce mistici creștini. Asta-ți amintești tu. Oricum, ceea ce numești tu Prima Viziune a apărut în scris de multe ori până acum, Charlene. De ce ar fi ceva diferit acum? Cum ar putea să ducă la o transformare culturală perceperea întâmplărilor misterioase?

Charlene a privit o clipă masa, apoi s-a întors spre mine.

– Nu înțelege greșit, a spus. Sigur că această conștiență a fost trăită și descrisă și înainte. De fapt, preotul a insistat să spună că această Primă Viziune nu este ceva nou. A spus că oamenii au fost conștienți de aceste coincidențe inexplicabile de-a lungul istoriei, și că aceasta a fost și percepția din spatele marilor îndrăzneli în filozofie și religie. Numai că acum diferența constă în număr. După spusele preotului, acum are loc o transformare pentru că numărul persoanelor care au simultan această conștiență este mare.

– Ce vroia să spună? am întrebat.

– Mi-a spus că Manuscrisul afirmă că numărul oamenilor conștienți de aceste coincidențe va crește simțitor în cel de-al șaselea deceniu al secolului al douăzecilea. Această creștere va continua până aproape de începutul secolului următor, când vom ajunge la un nivel specific de asemenea indivizi – eu văd asta ca pe o „masă critică”. Manuscrisul prezice, a continuat ea, că odată atinsă această masă critică, întreaga cultură va începe să ia în serios aceste coincidențe. Ne vom întreba, în masă, ce proces misterios se desfășoară pe această planetă în spatele vieții oamenilor. Și această întrebare, pusă în același timp de un număr suficient de oameni, va aduce în conștiență celelalte Viziuni, pentru că – spune Manuscrisul – atunci când suficienți oameni se vor întreba la modul serios ce se întâmplă în viața noastră, vom începe să aflăm. Celelalte Viziuni se vor revela apoi una după alta...

S-a oprit un moment, și a luat puțină mâncare.

– Și atunci când ne vom „prinde” și de celelalte Viziuni, am întrebat, cultura va face un salt?

– Cel puțin asta mi-a spus preotul, a zis ea.

Am privit-o un moment, cu gândul la ideea de „masă critică”, apoi am spus:

– Știi, sună al naibii de elaborat, pentru un Manuscris datând din anul 600 î.Hr.

– Știu, mi-a replicat. Am ridicat și eu aceeași problemă. Dar preotul m-a asigurat că învățații care au tradus primii acest Manuscris erau absolut convingși de autenticitatea lui. În principal pentru că era scris în aramaică, limba în care a fost scrisă și o bună parte a Vechiului Testament.

– Aramaică în America de Sud? Cum să ajungă acolo în 600 î.Hr.?

– Preotul nu știa.

– Biserica susține acest Manuscris? am întrebat.

– Nu, a zis ea. Mi-a spus că majoritatea clerului încearcă din greu să-l facă să dispară. De aceea nu mi-a dezvăluit nici identitatea lui. Părea că însuși faptul că vorbește despre acest lucru este foarte periculos.

– A spus și de ce oficialitățile bisericești sunt împotrivă?

– Da, pentru că provoacă și contestă atotputernicia religiei lor.

– Cum?

– Nu prea știu. N-a spus prea multe despre asta, dar se pare că următoarele Viziuni extind unele dintre ideile tradiționale ale bisericii în asemenea fel, încât mai marii bisericii s-au alarmat. Ei spun că lucrurile sunt bune așa cum sunt.

– Înțeleg.

– Preotul a spus, a continuat Charlene, că el nu crede că Manuscrisul subminează principiile bisericii. Cel mult clarifică aceste adevăruri spirituale. El era ferm convins că șefii bisericii vor vedea acest lucru dacă vor încerca să privească din nou viața ca pe un mister, și vor urma astfel celelalte Viziuni.

– A spus și câte sunt?

– Nu, dar a menționat o A Doua Viziune. Mi-a spus că aceasta ar fi o interpretare mai corectă a istoriei recente, care clarifică mult mai bine transformarea.

– A detaliat această temă?

– Nu, n-a avut suficient timp. A spus că trebuie să plece cu niște treburi. Ne-am înțeles să ne întâlnim din nou după-amiază, la el acasă, dar când am ajuns nu era acolo. Am așteptat vreo trei ore și n-a apărut. Într-un sfârșit, a trebuit să plec, ca să prind avionul către casă.

– Adică n-ai putut să mai vorbești cu el?

– Nu, nu l-am revăzut.

– Și n-ai primit de la guvern nici o confirmare a Manuscrisului?

– Nici una.

– Când s-au întâmplat toate astea?

– Acum o lună și jumătate.

Am mâncat în liniște timp de câteva minute. În sfârșit, Charlene și-a ridicat ochii din farfurie și a întrebat:

– Ce părere ai?

– Nu știu, am spus.

O parte din mine rămânea sceptică la ideea că oamenii se vor putea schimba. Dar o altă parte era uluită că un Manuscris care vorbea în acești termeni putea exista cu adevărat.

– Ți-a arătat vreo copie, ceva? am întrebat.

– Nu. Tot ce am sunt notițele mele.

Am tăcut din nou.

– Știi, a spus, am crezut că vei fi încântat de aceste idei.

Am privit-o.

– Cred că am nevoie de o dovadă că spusele acestui Manuscris sunt adevărate.

A zâmbit din nou, larg.

– Ce-i? Am întrebat.

– Cam asta am spus și eu.

– I-ai spus-o preotului?

– Da.

– Și el ce-a zis?

– A spus că experiența e dovada.

– Adică?

– Adică experiențele noastre validează spusele Manuscrisului. Când noi reflectăm cu adevărat asupra a ceea ce simțim în noi, despre viața noastră și mersul ei în acest moment al istoriei, vom vedea că ideile din Manuscris au sens, că sunt adevărate.

A ezitat.

– Toate astea au vreun sens pentru tine?

Un moment de gândire. Au sens? Este toată lumea la fel de agitată și neobosită ca mine? Și dacă e așa, agitația asta vine dintr-o simplă intuiție – o conștiință construită în treizeci de ani – că viața înseamnă mai mult decât cunoaștem noi, mai mult decât știm noi să trăim?

– Nu sunt sigur, am răspuns într-un târziu. Cred că am nevoie de puțin timp de gândire.

M-am plimbat puțin prin grădina din spatele restaurantului, apoi m-am așezat pe o bancă de lemn de cedru, cu fața la fântână. În dreapta mea se vedeau luminile intermitente ale aeroportului și se auzea zgomotul unui avion gata de decolare.

– Ce flori minunate, a spus Charlene din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o că venea pe alee către mine, admirând rândurile de petunii și begonii. S-a așezat lângă mine și i-am cuprins umerii cu brațul. M-au năpădit amintirile. Cu ani în urmă, pe când locuiam

amândoi în Charlottesville, Virginia, ne petreceam frecvent serile cu tot felul de conversații. Eram amândoi fascinați de dialog și fiecare de către celălalt. M-a izbit ideea de cât de platonice a fost întotdeauna relația noastră.

- Nu-ți pot spune, vorbi ea, cât de mult m-am bucurat să te revăd.
- Știu, am răspuns. Mi-ai adus înapoi o mulțime de amintiri.
- Mă întreb cum de nu am ținut legătura...

Spusele ei m-au trimis din nou înapoi în timp. Mi-am amintit de ultima dată când o văzusem. Era lângă mașină și îmi spunea „la revedere”. Pe vremea aceea aveam capul plin de idei noi și plecam spre orașul meu natal, ca să lucrez cu copiii grav molestați. Credeam că știu cum vor putea acei copii să treacă de reacțiile dure, de abuzurile care îi împiedicau să-și ducă viața. Dar pe măsură ce timpul a trecut, am văzut că abordarea mea a eșuat. A trebuit să-mi recunosc ignoranța. Este pentru mine încă o enigmă cum reușește omul să se elibereze de trecut.

Privind înapoi, peste cei șase ani care au trecut, am simțit că experiența aceasta a fost un lucru bun. Am simțit și o nevoie imperioasă de a merge înainte. Dar unde? Ca să fac ce? M-am gândit rar la Charlene după ce mă ajutase să-mi cristalizez ideile cu privire la traumele copilăriei, iar acum iat-o înapoi în viața mea – și conversația noastră era la fel de incitantă ca și înainte.

- Cred că am fost absorbit cu totul de muncă, am spus.
- Și eu la fel, a replicat ea. La ziar, scriam un articol după altul. N-aveam timp să-mi iau ochii de pe hârtie. Am uitat de orice altceva.
- Am mângâiat-o pe umăr.
- Știi, Charlene, uitasem cât de bine era când discutam noi amândoi. Conversația noastră e atât de ușoară, de spontană.
- Ochii și zâmbetul ei mi-au confirmat această senzație.
- Știu, a spus, conversațiile cu tine îmi dau atâta energie...

Era gata-gata să deschid gura și să vorbesc din nou, când am văzut-o pe Charlene privind fix peste umărul meu, spre intrarea în restaurant. A pâlit, și o umbră de teamă s-a ivit pe fața ei.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, întorcându-mă să privesc și eu în aceeași direcție. Câțiva oameni mergeau spre parcare, discutând. Nimic nu părea ieșit din comun. M-am întors din nou spre Charlene, care era încă alarmată, confuză.

- Ce s-a întâmplat?
- Dincolo de primul rând de mașini... L-ai văzut pe omul cu cămașa gri?

Am privit din nou spre parcare. Un alt grup ieșea din restaurant.

- Care om?
- Cred că nu mai e acolo, a spus ea, căutând din privire.

Apoi m-a privit direct în ochi.

– Când oamenii de la mesele vecine l-au descris pe cel care mi-a furat valiza, au spus c-avea puțină chelie, barbă, și purta cămașă gri. Mi s-a părut că-l văd, adineauri, lângă mașină. Se uita către noi...

Am simțit un nod în stomac. I-am spus că mă întorc imediat și am pornit-o spre parcare să arunc o privire, având grijă să nu mă îndepărtez prea mult. N-am văzut pe nimeni care să se potrivească descrierii.

Când m-am întors la bancă, Charlene a făcut un pas spre mine și mi-a spus foarte încet:

– Crezi că omul acela presupune că am o copie după Manuscris și de aceea mi-a luat valiza? Oare încearcă să o recupereze?

– Nu știu, am spus. Dar o să mă duc la poliție și o să spun ceea ce ai văzut acum. Cred că ar trebui să-i verifice și pe pasagerii din avionul tău.

Ne-am dus în aeroport și am chemat poliția. Când au venit le-am povestit și lor întâmplarea care tocmai se petrecuse. Au verificat toate mașinile, timp de vreo douăzeci de minute, după care au spus că nu mai pot pierde vremea. Au fost de acord să verifice toți pasagerii de la zborul cu care urma să plece Charlene.

După plecarea polițiștilor, Charlene și cu mine ne-am dus înapoi, lângă fântână.

- Despre ce vorbeam înainte să-l văd? m-a întrebat ea.
- Despre noi. Charlene, de ce m-ai căutat să-mi spui toate astea?
- M-a privit surprinsă.

– Când eram în Peru și preotul îmi vorbea despre Manuscris, imaginea ta îmi tot apărea în minte.

– Nu mai spune!

– Nu mi-am dat seama atunci, a continuat ea, dar mai târziu, când m-am întors în Virginia, de câte ori mă gândeam la Manuscris, mă gândeam și la tine. Am vrut să te sun de câteva ori, dar ceva mi-a distras mereu atenția. Apoi am primit postul din Miami, spre care mă duc acum, și am descoperit în orarul zborului că aveam escală aici. Când am aterizat, am căutat imediat numărul tău. Robotul mi-a transmis că pot să te caut la lac doar în caz de urgență, dar mi-am spus că fac bine dacă te sun.

Am privit-o un moment, nesigur pe propriile mele gânduri.